

Strona przeciwna: Dabas aizsardzības pārvalde, Vides pārraudzības valsts birojs

Przy udziale: Valsts meža dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „przedsięwzięcia” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾ obejmuje również działania prowadzone na obszarze leśnym w celu zapewnienia utrzymania urządzeń i leśnej infrastruktury przeciwpożarowej na wspomnianym obszarze zgodnie z wymogami w dziedzinie ochrony przeciwpożarowej określonymi we właściwych przepisach?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, że działalność prowadzona na obszarze leśnym w celu zapewnienia utrzymania urządzeń leśnej infrastruktury przeciwpożarowej na wspomnianym obszarze zgodnie z wymogami ochrony przeciwpożarowej określonymi we właściwych przepisach stanowi przedsięwzięcie, które w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/49/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ jest bezpośrednio związane z zarządzaniem tym terenem lub konieczne dla jego zarządzania, tak że w odniesieniu do takiej działalności nie ma konieczności przeprowadzania procedury oceny dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory wymaga przeprowadzenia oceny również takich planów i przedsięwzięć (działań), które, nie mając bezpośredniego związku z zarządzaniem specjalnym obszarem ochrony lub nie będąc niezbędne do zarządzania specjalnym obszarem ochrony, mogą jednak istotnie oddziaływać na obszary ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000), pomimo że owe plany i przedsięwzięcia są realizowane zgodnie z przepisami krajowymi w celu zapewnienia wymogów ochrony przeciwpożarowej lasów i gaszenia pożarów?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy taka działalność może być kontynuowana i zakończona przed przeprowadzeniem procedury oceny ex post dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy właściwe organy są zobowiązane w celu uniknięcia ewentualnych znaczących skutków do żądania naprawienia szkody i przyjęcia środków, jeżeli znaczenie skutków nie zostało ocenione w ramach procedury oceny dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2022 r. – Asociación para la Conservación y Estudio del Lobo Ibérico (ASCEL)/Administración de la Comunidad Autónoma de Castilla y León

(Sprawa C-436/22)

(2022/C 359/54)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación para la Conservación y Estudio del Lobo Ibérico (ASCEL)

Druga strona postępowania: Administración de la Comunidad Autónoma de Castilla y León

Pytania prejudycjalne

Z uwagi na to, że cel każdego środka podejmowanego przez państwo członkowskie na podstawie dyrektywy, zgodnie z jej art. 2 ust. 2, powinien zmierzać do zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, gatunków zwierząt będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, takich jak wilk [(canis lupus)]:

- 1) Czy przepisy art. 2 ust. 2 oraz art. 4, 11, 12, 14, 16 i 17 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie temu, by ustawa wspólnoty autonomicznej [Ley 4/1996, de 12 de julio, de Caza de Castilla y León (ustawa 4/1996 z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie łowiectwa w Kastylii i Leónie), a następnie Ley 4/2021, de 1 de julio, de Caza y de Gestión Sostenible de los Recursos Cinegéticos de Castilla y León (ustawa 4/2021 z dnia 1 lipca 2021 r. w sprawie łowiectwa i zrównoważonego zarządzania zasobami łowieckimi w Kastylii i Leónie)] uznawała wilka za gatunek łowny, na który można polować, a w konsekwencji zezwalała na lokalną eksploatację wilka na terenach łowieckich w sezonach 2019/2020, 2020/2021 i 2021/2022, gdy stan jego ochrony jest niekorzystny–nieodpowiedni według sprawozdania za sześcioletni okres 2013–2018, które Hiszpania przesłała Komisji Europejskiej w 2019 r., wskutek czego państwo (państwo członkowskie, art. 4 dyrektywy siedliskowej) wpisało wszystkie hiszpańskie populacje wilka do wykazu dzikich gatunków objętych systemem szczególnej ochrony oraz do hiszpańskiego rejestru gatunków zagrożonych, przyznając ścisłą ochronę także populacjom występującym na północ od Duero?
- 2) Czy zgodne z tym celem jest przyznanie wilkowi odmiennej ochrony w zależności od tego, czy znajduje się on na północ, czy na południe od rzeki Duero, biorąc pod uwagę: (i) że z naukowego punktu widzenia to rozróżnienie jest obecnie uważane za niewłaściwe, (ii) że ocena stanu ochrony wilka w trzech regionach, które zajmuje w Hiszpanii, mianowicie w regionie alpejskim, atlantyckim i śródziemnomorskim, w okresie 2013–2018 jest niekorzystna, (iii) że jest to gatunek ściśle chroniony praktycznie we wszystkich państwach członkowskich, a w szczególności, ze względu na współdzielenie regionu, w Portugalii, oraz (iv) orzecznictwo Trybunału dotyczące naturalnego zasięgu i zakresu terytorialnego, które należy uwzględnić przy ocenie jego stanu ochrony, przy czym bardziej zgodne ze wspomnianą dyrektywą i nieskutkujące pominięciem przepisów art. 2 ust. 3 byłoby włączenie wilka do załącznika II i IV bez rozróżnienia populacji na północ i na południe od Duero, tak aby jego chwywanie i zabijanie było możliwe jedynie wtedy, gdy nie ma zadawalającej alternatywy, na warunkach i przy spełnieniu wymogów określonych w art. 16?

W przypadku uznania, że rozróżnienie to jest uzasadnione:

- 3) Czy określenie „eksploatacja”, ujęte w art. 14 dyrektywy, obejmuje wykorzystywanie łowieckie, czyli polowanie na ten gatunek w świetle jego szczególnego znaczenia (jest gatunkiem o znaczeniu priorytetowym na pozostałych obszarach terytorialnych), biorąc pod uwagę, że polowanie na niego było dotychczas dozwolone, a jego sytuację w okresie 2013–2018 uznano za niekorzystną?
- 4) Czy art. 14 dyrektywy stoi na przeszkodzie uznaniu w drodze ustawy wilka na północ od Duero za gatunek łowny, na który można polować (art. 7 i załącznik I do ustawy 4/1996 z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie łowiectwa w Kastylii i Leónie oraz art. 6 i załącznik I do ustawy 4/2021 z dnia 1 lipca 2021 r. w sprawie łowiectwa i zrównoważonego zarządzania zasobami łowieckimi w Kastylii i Leónie), oraz zatwierdzeniu planu lokalnej eksploatacji wilka na terenach łowieckich położonych na północ od rzeki Duero w Kastylii i Leónie w sezonach 2019/2020, 2020/2021 i 2021/2022, bez danych umożliwiających ocenę, czy prowadzono nadzór przewidziany w art. 11 dyrektywy, bez przeprowadzenia spisu od 2012–2013 oraz bez przekazania wystarczających, obiektywnych, naukowych i aktualnych informacji o sytuacji wilka w aktach, które posłużyły do sporządzenia planu lokalnej eksploatacji, podczas gdy w odniesieniu do okresu 2013–2018 w trzech regionach zajmowanych przez wilka w Hiszpanii, mianowicie w regionach alpejskim, atlantyckim i śródziemnomorskim, ocena stanu jego ochrony jest niekorzystna?
- 5) Czy na mocy przepisów art. 4, 11 i 17 dyrektywy siedliskowej sprawozdaniami, które należy uwzględnić w celu określenia stanu ochrony wilka (aktualne i rzeczywiste poziomy populacji, aktualne rozmieszczenie geograficzne, wskaźnik reprodukcji itp.), są sprawozdania sporządzane przez państwo członkowskie co sześć lat lub, w razie potrzeby, w krótszych okresach za pośrednictwem komitetu naukowego, takiego jak utworzony na mocy Real Decreto 139/2011 (dekretu królewskiego 139/2011), biorąc pod uwagę fakt, że populacje wilka występują na obszarach różnych wspólnot autonomicznych, oraz potrzebę przeprowadzenia oceny środków obejmujących lokalną populację „na większym obszarze” zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 10 października 2019 r., Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola (C-674/17)⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ EU:C:2019:851.